

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:49	8:02	8:40
7:05	8:04	8:37
6:57	8:05	8:38
7:03	8:03	8:36
7:36	8:39	9:07
7:56	9:22	9:36

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

להיות מוכנים

שלא תהא צרה

כלל ישראל כולו, בכל מקומות מושבותיו, נתון עדיין תחת הרושם הקשה והנוראי, מהאסון המזועזע והקורע כל לב, שפקד משפחה שלמה בישראל באורח כה טראגי, ה' ירחמנו.

על אף שאיננו עוסקים בנושאים שאינם קשורים לעולוננו, אך דומה ובכל פזורות ישראל, לא היה נושא אחר שעסקו בו בשבוע החולף, מלבד יד ה' שפקד אותנו בחרי אף גדול ונורא, ולפיכך גם אנו איננו מוצאים דבר אחר לעסוק בו בזמן כה קשה.

אין איתנו יודע עד מה, אין בדורנו נביא ולא רואה חזון, ואין אנו יכולים להבין את משפטי ה' כי נוראים המה. אך דבר אחד מוסכם על הכל, כי היתה זו קריאה מהשמים, לכל מי אשר בשם ישראל יכונה.

אין אנו מטיפים בשער, ולא באים אנו לעורר על מה יכולה להיות קריאה זו, הננו משמשים רק כפה לגדולי ישראל שליט"א, הקוראים לכלל ישראל לקבל על עצמם להתחזק בקבלת השבת באופן נאות וראוי, וזאת תהיה סגולה להסיר חרון אף מישראל, עד שנזכה ליום שכולו שבת ומנוחה, ונס יגון ואנחה.

הכפורים, אין זה אלא על ידי הכנה נאותה בימים אלו. זאת ועוד, כל מהותו של חודש זה, הוא בהיותו חודש של הכנה והתעלות, בהיותו החודש הקרוב לקראת ימי הדין והרחמים.

ואם על דבר זה, שהתורה לא אמרה בו דבר מפורש, כלל ישראל הבין וקיבל כי אין דבר כזה לזכות להשפעות קדושה והתעלות, ללא הכנה והתעוררות מוקדמת, הרי ודאי וודאי שכלפי יום השבת, בו נכתב בפירוש בתורה כי היא דורשת הכנה, ואין כל אפשרות להגיע לשבת קודש, בלא הכנה מוקדמת, על אחת כמה וכמה כי יום השישי, אכן אמור להראות לגמרי אחרת.

אמנם, הכתוב מצוה על ההכנות הפיזיות לקראת יום השבת, אך קל וחומר בן בנו של קל וחומר הוא לגבי ההכנות הרוחניות לקראת יום השבת. שהרי כל השפעות הקדושה בבריאה כולה, תלויים בקדושת השבת, ואין כל אפשרות לזכות להארת קדושת השבת, ללא הכנה רוחנית נאותה.

יום השישי לגבי יום השבת, כמוהו כמו חודש אלול לגבי ראש השנה ויום הכפורים. כשם שחודש אלול, החודש המקדים לחודש תשרי, החודש המסכם את השנה הקודמת, הרי הוא חודש של הכנה והתעלות, כך גם יום השישי, היום המקדים ליום השבת קודש, הרי הוא יום של הכנה והתעלות לקראת שפע הקדושה הבא על ידי קדושת השבת.

כדי למצוא את הזמן הנאות להכנה הרוחנית לקראת בואה של השבת, מן ההכרח הוא לסיים את ההכנות המעשיות בזמן מוקדם יותר, כך שכשיגיע יום השבת, נזכה ממילא להשפעת הקדושה המרובה הבאה בכנפיה.

השכינה בסיומם של אותם ארבעים ימי רחמים ורצון. תקיעת שופר זו, יש בה גם משום ההתעוררות הנדרשת מכל יהודי, לשוב בתשובה לקראת הזמן הנעלה של ראש השנה ויום הכפורים, וכלשונו המוכר של הרמב"ם - תקיעת שופר רמוז יש בו, כלומר "עוררו ישנים משנתכם, ונרדמים הקיצו מתרדמתכם".

כל זאת, משום שדבר ברור הוא שכדי להגיע לקראת הימים המרוממים הבאים עלינו לטובה, מוכרחים להיות מוכנים לכך. אין זה דבר שיכול לבוא מאליה, בלא שום הכנה רוחנית נאותה.

ואכן, בכל מקום ומקום בו יש ריכוז יהודי כלשהו, ניכר שינוי בסדר היום בימים נעלים אלו. על כל יהודי ויהודי ניכר כי עסוק הוא בהכנה לקראת משהו מיוחד העתיד להגיע.

דבר מעניין הוא, שעל אף שאין מקור מפורש בתורה הקדושה ובנביאים ובכתובים, וגם לא בדברי חז"ל הקדושים, על היותו של חודש זה - חודש של הכנה והתעלות, עם זאת גילו לנו קדמונינו - רבותינו הראשונים, על היותו של חודש זה, חודש של התקרבות והתעלות, כפי שכן הוא המנהג בכל תפוצות ישראל. ואף רמזים רבים מצאו על כך בתורה הקדושה ובדברי הנביאים והכתובים, כפי הידוע לכל אחד.

יתכן, כי העובדה שהדברים לא נכתבו במפורש בכתובים, ולא נאמרו במפורש על ידי חז"ל, הוא משום שזהו דבר המורגש בנפשו של כל יהודי ויהודי, ואין צורך לכתוב על כך. כל אחד יודע ומבין, שאם רוצה הוא לזכות להופעת האור הגדול הזורה בראש השנה - "אורי" זה ראש השנה, ולזכות לסליחה וכפרה ולישועה הגדולה ביום הכפורים - "ישעי" זה יום

חודש אלול הגיע ובא, ועמו הגיעו ימי הרחמים והרצון.

ארבעים ימים אלו, שתחילתם בראש חודש אלול, וסיומם ביום הכפורים, נועדו משכבר הימים לימים נעלים ומיוחדים, בהם כל יהודי ויהודי מרגיש התעוררות עילאית בנפשו, ומתכוון לרגע השיא של המלכת הבורא בעת נעילת יום הכפורים, עם התקוה לזכות בסליחה ומחילה מחד, ובשנה טובה ומבורכת מאידך.

קדמונינו גילו לנו את הסוד, כיצד היא הדרך הנכונה כדי לזכות בימים הנוראים הבאים עלינו לטובה לקבל בהם השפעות טובות, וזאת על ידי הכנה נאותה בימי חודש זה - חודש אלול, שהם ימי סיכום וחשבון נפש על כל מה שעבר עלינו במשך השנה החולפת.

ברי הוא, שלא ניתן להגיע לראש השנה, לעשרת ימי תשובה, ליום הכפורים, לחג הסוכות, להושענא רבא, לשמיני עצרת ושמיחת תורה, ללא הכנה נאותה בחודש הקודם לו, שבו מרבים בתחנונים ובמצוות ומעשים טובים, כל אחד כפי יכלתו וכפי מנהג עדתו.

יש הנוהגים באמירת סליחות בכל החודש, ויש שרק בסופו של החודש, יש הנוהגים באמירת פרקי תהלים רבים מידי יום ביומו, ויש המרבים בלימוד התורה ונתינת צדקה. אולם הכל שווים בזה, שכל החודש כולו הוא זמן של התעלות והתבוננות לקראת ימי הדין והרחמים.

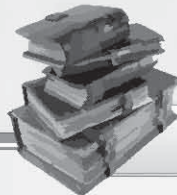
כולם נוהגים בתקיעת שופר כל יום לאחר תפילת שחרית, אותה תקיעה שנתקנה בעקבות עלייתו של משה רבינו להר סיני בפעם השניה כדי לקבל את הלוחות השניות לאחר שבירתם בעקבות חטא העגל, דבר המעיד על הכנה נאותה להתגלות

לשון חכמים

במנחה בשבת עת רצון, וכן בחודש אלול ימי רצון, והלא השי"ת אין בו שינוי והוא למעלה מן הזמן? רק הפירוש השינוי הוא בהזמן, שיש עת רצון שהזמן יכול לקבל הרצון והשפע מהנקודה שלמעלה מהזמן. ובשבת קודש שיש השפעה מהשם יתברך לכל ימי השבוע, מתקשר הזמן במה שלמעלה. וכן בחודש אלול קודם התחדשות שנה החדשה, ולכן אז עת רצון שיכולים להתדבק גם בעולם הזה במה שלמעלה.

שפת אמת אלול תרל"ד

פניני הלכה

שאלה: מתי צריכים לכסות את החלות המונחים על שולחן השבת?

תשובה: כדי לענות על שאלה זו, יש להקדים כי בעיקר הדבר שמכסים את החלות במפה מיוחדת לפני בציעתם, נאמרו בפוסקים ג' טעמים עיקריים, א' כדי שלא יראה הפת את בושטו שמקדשים על היין ומקדימים אותו ללחם אף שהלחם חשוב יותר מהיין. ב' זכר למן שהיה מכוסה בטל מלמטה ומלמעלה. טעם נוסף מובא בראשונים בשם בעל השאלות, שמכסים את החלות כדי שהסעודה תבוא לכבוד השבת לאחר הקידוש.

כעת נשוב לנידון השאלה מתי ראוי לכסות את החלות. ובכן, לפי הטעם הראשון, עיקר הכיסוי צריך להיות בשעת הקידוש, ומיד לאחר הקידוש אפשר להוריד את המפה. לפי הטעם השני, הכיסוי צריך להיות בעיקר בשעה שניגשים לאכילה, וזאת כדי שבאותו זמן נזכור את המן. לפי הטעם השלישי, הכיסוי צריך להיות מונח על החלות, משעה שמניחים אותן על שולחן השבת, אפילו בערב השבת, עד אחרי הקידוש. יודגש, כי לפי הטעם השלישי, מן הראוי שלא להניח כל דבר מאכל מגולה על השולחן קודם הקידוש.

למעשה נוהגים להחמיר כמו כל הטעמים, ולפיכך ראוי לכסות את החלות מהשעה שמניחים אותם על השולחן, ועד ברכת המוציא. אך יש נוהגים להסיר את הכיסוי לפני ברכת המוציא, וזאת מחשש הפסק בין ברכת המוציא לאכילה.

מקורות לעיון: רשב"ם ותוספות פסחים ק, ב; טור ושולחן ערוך ונושאי כלים סימן רע"א סעיף ט' ושולחן ערוך הרב שם סעיף י ומשנה ברורה שם ס"ק מא.

אמרת השבת

דורשי ה' זרע אברהם אוהבו, המאחרים לצאת מן השבת וממהרים לבוא.
זמר 'כל מקדש'

רבים עמדו על לשון הפייטן, למה הקדים את המאחרים לצאת מן השבת לממהרים לבוא, הרי קודם כל ממהרים לבוא אל השבת, ורק בסיומה של השבת מאחרים הם לצאת?

פירוש מעניין כתב על כך בספר פרחי שושנים כי בכמה מקומות מתבאר, שליל השבת נחשב שבת בפני עצמו, וכשעבר על אדם ליל שבת, נחשב שעבר עליו שבת שלמה. ונמצא שיום השבת מורכב כאילו משני שבתות, א' ליל שבת, ב' יום השבת.

לפי זה פירש את דברי הפייטן, כי אותם דורשי ה' כאשר נמצאים הם בליל שבת, מכח תענוג קדושת השבת, מאחרים הם לצאת משבת זו, ואין הם מסיימים את עבודת השבת במהרה. לעומת זאת כאשר מאיר הבוקר ובא, מיד ממהרים הם לבוא אל השבת החדשה המתחילה ביום.

פרשת השבת

וַאֲמַר אֱלֹהִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קַרְבִּים הַיּוֹם לְמַלְחָמָה עַל אֲבִיכֶם אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תִּחַפְּזוּ וְאֵל תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם: (כ. ג.)

לכאורה תיבת "היום" מיותרת, שהרי עומד הוא לפני היציאה למלחמה, והיה לו לומר "אתם קרבים על המלחמה", ומה צורך יש להדגיש שקרבים היום למלחמה?

פירש בספר תפארת יהונתן כי הדבר בא לרמז את מה שאמרו במדרש, שבזכות השבת, ישראל מנצחים במלחמה, ושבת נקרא "היום", כפי שמצאנו בכתוב "שבת היום לה". ועל זה רמז הכתוב, כי על ידי כח "היום" כלומר על ידי שמירת השבת, קרבים אתם למלחמה ובטוחים אתם בנצחונכם.

הוסיף התפארת יהונתן, שאפשר לכיין רמז זה גם בדברי רש"י, שפירש על הכתוב "שמע ישראל" אפילו אין בכך זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם, והנה תיבת שמ"ע הוא ראשי תיבות למפרע ע"ם מ'קדשי ש'ביעי, וזה הכוונה שאם יש זכות קידוש השבת בלבד, כבר מנצחים במלחמה.

מעשה לשבת

השבת שומרת על שומריה!

כיון שהיה הנפט כה נדיר ומבוקש. החלו האנשים לאגור אותו ולהחביאו בכל מיני מקומות סתר. השלטון התורכי בארץ הכריז מלחמה על אגירת הנפט. פקודה ממשלתית בהולה שיצאה לרגל מצב החירום, קצבה כמות נפט של יום-יומית לנפש, אותה אסור לעבור בשום פנים ואופן. הודעה נוספת הכריזה, כי מי שיימצא מסתיר נפט מעבר לכמות הנפט המותרת לתצרוכת היומית, יענש בכל חומר הדין. המשך המודעה לא הותיר מקום לדמיון רב: העברייני צפוי לעונש מוות!

***

ר' יוסף לוי היה סוחר ממוחה. בחושי המסחריים הריח כבר בתחילת המלחמה, כי הנפט יהפוך בודאי למצרך מבוקש ומחיריו יריקעו שחקים. פרדס גדול של תפוזים היה לו לר' יוסף לוי בפתח-תקווה (שבאותם ימים לא היתה אלא שכונה גדולה, ושמה הערבי הקודם "מלאבס" עדיין הדהד יותר מהשם "פתח-תקווה" שניתן לה על ידי מייסדיה), בין העצים היתה באר רחבה ועמוקה. בימים כתיקונם נועדה הבאר להיות מאגר מים להשקיית עצי התפוזים, אך עתה לא היו הימים כתיקונם ולבאר עמוקה נועד תפקיד שונה. עם תחילת המלחמה נסע ר' יוסף לוי לפתח תקווה, רכש שם כמות גדולה של ארגזי נפט והחביא אותם בחשכת ליל בתחתית הבאר. לא ביום אחד עשה זאת, איש פיקח כמוהו לא ימשוך אליו עינים רעות. היה קונה מדי כמה ימים ארגז ועוד אחד, מדי פעם אצל סוחר אחר, ומאוחר בלילה, כשאיש לא הבחין, השתלשל בסולם אל קרקעית הבאר כשהארגזים הכבדים בידיו החסונות. המאגר הסודי שכן לבטח במעמקי הבאר שבפתח תקווה, ור' יוסף לוי עשה את ימיו ביפו המורעבת. הוא תכנן עתה איך לתרגם את מלאי הנפט לכסף ולהמשיך להתפרנס גם בימים טרופים אלו, אלא שלא כך הועידה לו ההשגחה. גדולות מזו נועדו לו.

לא פקדו עוד את יפו, אספקת קמח ומצרכי מזון חדלה כליל, וגם יפו המדושנת החלה טועמת טעמו של רעב, כשאר ערי ארץ ישראל.

ראה ר' יוסף לוי שאין תקווה גם ביפו וחיי המסחר שבקו חיים, חיפש עצה. חיפש ומצא!

***

מצרך יקר ערך היה באותם ימים בארץ, ושמו נפט. המושג עלעקטרי למאור טרם הוכר בפלשתינה הנידחת, ורק מפי תיירים שבאו מעבר לים שמעו אנשי הישוב הישן על הפלא הגדול "עלעקטרי" שהומצא זה מקרוב, ועל אור המנוורת הדולקות מכוהו. רק בארץ הפלאים אמריקה לא היה צורך לקרוא בלילה לאור עששיות נפט, שהיו מייגעות את עיניהן של הבריות בפיה ועשן. את הנפט היו מייבאים בארגזי-עץ. כל ארגז הכיל שני פחים של נפט, כל פח החזיק עשרים ליטר של הנוזל היקר. כיון שספינות סוחר לא הגיעו יותר לחופי יפו, גם אספקת הנפט הופסקה כליל. הנפט למאור ולבישול הפך אפוא למצרך המבוקש ביותר בארץ ישראל לאחר המזון. בלעדיו לא יכולת לקרוא בלילה אף אות, ולא יכולת לבשל את מעט הדברים שנותרו ממלאי המזון המידלדל.

פרק א'

מלחמת העולם הראשונה הכתה את ארץ ישראל כולה במכות רבות, קשה שבכולן היתה מכת הרעב. יותר מכל ערי ארץ ישראל לקתה ירושלים עיר הקודש. נפוחי כפן נעו בחוצות, שאלו לחם ואין.

יחד עם הרעב ירדו על ירושלים גם מחלות לרוב ומגפות שנבעו מחוסר תנאי הבריאות הולמים, ואלו קטלו בבני הישוב היהודי הקטן ודלדלו אותו עוד ועוד. חמישים אלף יהודים מנתה ירושלים בפרוץ המלחמה בשלהי שנת תרע"ד, ובסיומה, בחנוכה שנת תרע"ח נותרו בה בדיוק מהצית: עשרים וחמשה אלף יהודים בלבד.

כבר בשנת תרע"ה, השנה הראשונה למלחמה, כמעט והושבת המסחר בעיר כליל. כל יום שבא היתה קללתו מרובה משל חברו. הדרכים נסגרו, סחורות חדשות לא באו, אין קונים ואין מוכרים.

אחד מסוחרי ירושלים הידועים והאמידים בעת ההיא היה הרב יוסף לוי חגיז ז"ל. בית מסחר גדול לנייר היה לו בירושלים, ומחמת המלחמה נסגרה החנות על מסגרי. לא היה טעם לפתוח אותה כאשר איש אינו מתעניין בנייר. אנשים חיפשו בנרות ככר לחם לשבור את רעבונם ורעבון בני ביתם, מי זקוק לנייר בעת חירום.

ראה ר' יוסף לוי שאי אפשר בירושלים לעת אשר כזו, קם ועבר ליפו, בה היה סניף של חנות הנייר הראשית שלו בירושלים. עיר הנמל הראשית של ארץ ישראל היתה יפו באותם ימים. כעיר נמל היה המצב ביפו טוב עשרות מונים מאשר בירושלים. כאן עוד חיו האנשים בשלווה, לא סבלו חרפת רעב וחיי המסחר עדיין שקקו חיים.

אולם גם ביפו היתה לחנות הנייר של ר' יוסף לוי עדנה רק לזמן מזה. כי הנה תוך זמן קצר גם הנמל השתתק ונדם מכל תכונה, באשר המלחמה האכזרית שהתחוללה בעולם שמה קץ לתנועת האוניות בימים. ספינות סוחר

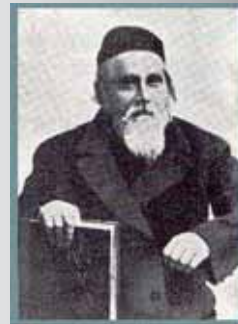
זכריהם הם זכרונם

הגאון רבי מאיר שמחה הכהן מדונינסק זצוק"ל - בעל "אור שמח" ו"משך חכמה" - ד' אלול תרפ"ו

בדברים עמוקים ורחבים מיני ים, מבאר רבינו ה"משך חכמה" בתחילת פרשת אחרי מות, את הענין שהכהן הגדול רשאי להכנס לבית קדשי הקדשים רק ביום הכפורים. יסוד דבריו הוא כי יש חילוקי דרגות בבריאה על כל חלקיה, וכל העולמות מחולקים לשלושה חלקים, א' חלק שהוא מושפע מאחרים ומשפיע בחזרה לפי ערך השפעה, כמו הארץ שאנשים זורעים בה והיא מצמחת. ב' חלק שבעיקרו הוא משפיע, אך מקבל גם מעט השפעה מאחרים, כמו כוכבי השמים והעננים המורידים גשם. ג' למעלה מכל אלו, יש דברים שהם רק משפיעים, ואין מקבלים כל השפעה מאחרים.

המשכן הוא עולם בפני עצמו, וקודש הקדשים הוא המקום שהוא רק משפיע בלי קבלת כל השפעה. כמו כן בזמנים, יום הכפורים הוא רק משפיע בלי קבלת שום שפע מהאדם. ולכן דווקא בזמן זה, נכנס אהרן הכהן הגדול לקודש הקדשים.

בתוך דברים עמוקים אלו, כותב המשך חכמה, כי אמנם השבת הוא מושפע, כי מי שלא טרח בערב שבת לא יאכל בשבת, ואת כל צרכי השבת צריכים להכין מערב השבת. אכן השבת בעיקרו הוא משפיע, וכפי ההשפעה שמשפיעים לפני השבת, חוזרת השבת ומשפיעה שפע ברכה רב על האדם, הרבה יותר בערך ממה שהאדם השפיע על השבת. השבת הוא מקור הברכה, ונותן שפע לכל ששת ימי המעשה בכל צרכי האדם. אכן, השבת משפיע על האדם בכפל כפליים, אך זה רק אם הוא השפיע קודם על השבת לכל הפחות מעט.

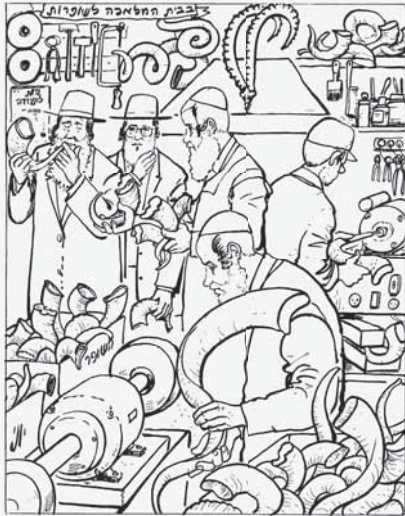

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְדֵים יְקָרִים!

בְּיָמִים הָאֲחֵרִים, הִתְחַלְנוּ לְשָׁמַעַ כֵּל יוֹם אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, תְּקִיעַת שׁוֹפָר.

הַיְדָעִים אֵתֶם מַה פְּשָׁרָה שֶׁל תְּקִיעָה זוֹ? הֲרֵי עֲדוֹן לֹא בָּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה?

הַטּוֹר בְּהַלְכוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה מְבִיא מְקוֹר לְמִנְהַג זֶה, מִפְּרָקֵי דְרָבִי אֱלִיעֶזֶר, שֶׁם מְסַפֵּר כִּי בְּעֵת שְׁמִשְׁחָה רִבְנֵי עָלָה לְהַר סִינַי בְּפֶעֶם הַשָּׁנָה לְהוֹרִיד אֶת הַלְוָחֹת

הָאֲחֵרוֹנוֹת, הַעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּמַחְנֵה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׁלֹא יִטְעוּ עוֹד פְּעַם לְעִשׂוֹת עֲגָל כְּמוֹ שֶׁטְעוּ בְּפֶעֶם הָרִאשׁוֹנָה, וְלָבוֹן הַתְּקִינוּ חֹ"ל שִׁיְהִיו תּוֹקְעִים מִר"ח אֱלּוּל בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, כְּדֵי לְהַזְהִיר אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְכְדֵי לְעַרְבֵב אֶת הַשָּׁטָן.

וְכַן, שְׁנֵי דְבָרִים פּוֹעֵל קוֹל הַשׁוֹפָר בְּזִמְנוֹ זֶה, א' לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה, וְזֹאת לְקִרְאָת יוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שְׁבוּ כָּל בְּרוּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים כְּבָנֵי מִרְדּוֹ לְדִין, ב' כְּדֵי לְעַרְבֵב אֶת הַשָּׁטָן.

אִיךָ הַשָּׁטָן מוֹתַעְרָבֵב מְקוֹל הַשׁוֹפָר?

אִמְרוּ רַש"י בְּמִסְכַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה (דף ט"ז עמוד ב') שֶׁכְּשֶׁהַשָּׁטָן שׁוֹמֵעַ וְרוֹאֵה שִׁישְׁתָּאֵל מְחַבְּבִים אֶת הַמְצֻזוֹת, מוֹסְתֵמִים דְּבָרָיו.

וְלָבוֹן תּוֹקְעִים כְּכָר לְכָנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי כְּשֶׁהַשָּׁטָן רוֹאֵה וְשׁוֹמֵעַ שִׁישְׁתָּאֵל כְּכָר מוֹתַפְּוֹנִים לְקִרְאָת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּמְכַנִּים אֶת עֲצָמָם לְמַצְנָה, כְּכָר מוֹסְתֵמִים דְּבָרָיו.

כֵּן גַּם לְגַבֵּי הַשֶּׁבֶת, פְּאֶשֶׁר אֲנַחְנוּ מוֹתַפְּוֹנִים מִבְּעוֹד מוֹעֵד לְקִרְאָת בּוֹאֵה שֶׁל הַשֶּׁבֶת, הֲרֵי כְּכָר אֲנֵנו מְרִאִים אֶת חֲבִיבוֹת הַמַּצְנָה הַקְּדוֹשָׁה, וְזֶה מְסִיר אֶת כָּל הַמְּסִינִים וְהַמְּקַטְרָגִים.

שֶׁבֶת שְׁלוֹם

משל ונמשל

מלך אחד קטן, נאלץ לצאת למלחמה נגד אויביו שהיו מלכים גדולים גבורי כח ואנשי חיל מאוד, ופחד לנפשו בזכרו נגד מי צריך הוא להלחם. מה עשה? שלח אחר בעלי מלאכה העושים כלי קרב, ושכר אותם שיכינו לו כלי קרב רבים להלחם בהם, ואכן הם השתדלו במלאכתו ועשו עבורו הרבה כלי קרב משוכללים.

אחרי זמן, שמע המלך הזה, כי במדינה אחרת יש חכמים בעל מלאכה מוכשרים גדולים יותר מאלה, והם יכולים לעשות כלי קרב יותר משוכללים, והלך וקרא גם להם והבטיח להם הון רב אם יעשו לו כלי קרב משוכללים יותר.

כאשר ניגשו לבדוק את כלי המלחמה הקודמים שהכינו למלך, כדי לדעת מה יכולים הם לשפר ולייעל, ראו כי הכלים הקודמים אכן משוכללים מאוד, אך מצד שני הם כבדים מאוד. והסבירו למלך, כי כל כלי כזה יצטרף הפעלה של אנשים רבים, שיתעייפו במהרה, ולא יוכלו להמשיך הלאה להפעיל את המכשיר. היות ומדינתו מדינה קטנה היא, ואין בה חיילים רבים, לא יוכלו זמן רב לעמוד בהפעלת מכונות אלו, ולכן הם מציעים להכין כלי קרב קטנים ואיכותיים, שאדם אחד יוכל להפעילם ובפעולה אחת להביא תוצאות רבות יותר.

הנמשל:

כדי להלחם במשחיתים שנבראו על ידי עבירות שעבר האדם, צריכים לקיים מצוות באותם אברים שפגמו בעבירות ולעשות תשובה על כל עבירה ועבירה, אך ביד אדם אין בכחו לעשות תשובה על כל חטאיו, כי על כל חטא צריך הוא להתענות תעניות רבות, ולעשות מצוות רבות. לכן יתאמץ האדם בשמירת השבת ותוספת קדושתה, שהיא שקולה כנגד כל המצוות, והשומר את השבת מוחלים לו על עוונותיו, ובכך לא יצטרך להשקיע מאמצים רבים אחרים שיגמרו את כוחותיו.

ספר מנחת שבת

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com